

‘Naar een privatisering van VN-*peacekeeping*-operaties?’

Binnen de VN bestaat overeenstemming om 10 000 VN-*peacekeepers* naar Zuid-Soedan te sturen en om het contingent VN-*peacekeepers* in de Democratische Republiek Congo uit te breiden van 10 800 tot 23 900 eenheden om aldaar een broze vrede te handhaven. Uit deze goede intenties besluiten dat het de wereld eindelijk menens is om het Afrikaanse continent is pacificeren is evenwel een misvatting. Niet alleen talmt de internationale gemeenschap op onaanvaardbare wijze in het dossier-Darfur, maar ook de akkoorden over de stationering van vredeshandhavers dreigen in de praktijk dode letter te blijven omdat er nauwelijks landen bereid zijn om troepen te leveren. Aangezien de VN niet zelf beschikken over strijdkrachten, zijn ze steeds aangewezen op de *goodwill* van de lidstaten om nationale strijdkrachten ter beschikking van de VN te stellen.

Nu blijkt uit de meest recente *peacekeeping*-gegevens van de VN dat er onder de tien landen die momenteel het grootste aantal troepen leveren geen enkel Westers land is. Arme landen als Pakistan, Bangladesh en Nigeria voeren de lijst aan. Het lijkt er met andere woorden op dat de Westerse landen, die dank zij hun bevoorrechte positie in de Veiligheidsraad de feitelijke beslissingsmacht hebben over het toestaan van *peacekeeping*-operaties de ontwikkelingslanden het vuile werk laten opknappen. Nochtans vindt het permanent lidmaatschap van landen als de VS, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk hun rechtvaardiging in hun grotere capaciteiten tot handhaving van de internationale vrede en veiligheid. Het is inderdaad zo dat de strijdkrachten van ontwikkelingslanden, wiens *peacekeeping*-inspanningen weliswaar gefinancierd worden uit het VN-budget, nauwelijks voorbereid en uitgerust zijn om de vrede te handhaven in ver afgelegen gebieden, terwijl de Westerse landen beschikken over de meest geavanceerde legers ter wereld.

Daar het vooruitzicht van uit Afrika terugkerende *bodybags* onverteerbaar lijkt te zijn voor de Westerse landen, klinkt de mogelijkheid van *outsourcing* van *peacekeeping*-taken aan goed uitgeruste private veiligheidstroepen erg aantrekkelijk. Secretaris-Generaal Kofi Annan gooide eind vorig jaar deze knuppel reeds in het hoenderhok. Volgens het VN-Departement voor Peacekeeping-operaties staat deze mogelijkheid nochtans niet op de agenda. Privatisering is, toegegeven, geenszins alleenzalmakend. Zo is het onduidelijk wie de operationele leiding heeft, op welke wijze de privé-firma de *peacekeepers* selecteert en in welke mate private veiligheidstroepen gebonden zijn door het oorlogsrecht. Als evenwel slechts een privatisering van veiligheidstaken levens kan redden, mag de internationale gemeenschap het debat niet uit de weg gaan.

Cedric Ryngaert